WHAT WE
LEAVE
UNSEEN

రెండవ భాగం
గడప 8
మనం కనిపించకుండా వదిలి వెళ్లేది

ఆలస్యంగా వచ్చే ఒక ప్రశ్న ఉంది.

మనం ఊహించేదానికంటే చాలా ఆలస్యంగా.

యవ్వనంలో మనం ఏం సాధించగలమని జీవితాన్ని అడుగుతాం.

పెద్దయ్యాక ఏం నిలుపుకోగలమని అడుగుతాం.

ఎన్నో ఏళ్ల తర్వాత మాత్రమే మనల్ని మనం వేరే ఒక ప్రశ్న అడగడం మొదలుపెడతాం.

మనం ఇక ఇక్కడ లేనప్పుడు ఏం మిగులుతుంది?

ఈ ప్రశ్నను అరుదుగా బిగ్గరగా అడుగుతారు.

బహుశా అది మనల్ని అసౌకర్యానికి గురిచేస్తుంది కాబట్టేమో.

బహుశా అది వర్తమానాన్ని దాటి చూడమని మనల్ని బలవంతపెడుతుంది కాబట్టేమో.

బహుశా తన లేమిని ఎదుర్కోవడాన్ని ఎవరూ ఇష్టపడరు కాబట్టేమో.

అయినా అది వస్తుంది.

ఎప్పుడూ.

ఎప్పుడో ఒకప్పుడు అది వస్తుంది.

వారసత్వం అంటే కంటికి కనిపించేదే అని చాలా కాలం అనుకున్నాను.

ఒక రచన.

ఒక కంపెనీ.

ఒక ఇల్లు.

ఒక పుస్తకం.

ఒక ఫలితం.

వేలెత్తి చూపించి గుర్తించగలిగే ఏదో ఒకటి.

ఆ తర్వాత కాలం నాకు మరింత లోతైన ఒక సత్యాన్ని చూపించింది.

మనం వదిలి వెళ్లే అత్యంత ముఖ్యమైనవి కంటికి కనిపించవు.

అవి జాబితాల్లో కనిపించవు.

ఆర్థిక పత్రాల్లోకి చేరవు.

గణాంకాల్లోకి వెళ్లవు.

అయినా అవి జీవిస్తూనే ఉంటాయి.

ఒక్క పుస్తకం కూడా రాయకుండానే డజన్ల కొద్దీ మనుషుల జీవితాలను మార్చినవారిని కలిశాను.

గొప్ప సంస్థలను ఎప్పుడూ నడపకుండానే మొత్తం కుటుంబాల మీద చెరగని ముద్ర వేసినవారిని.

ఏ విజ్ఞాన సర్వస్వంలోనూ కనిపించకపోయినా, తమ చర్యల పరిణామాల ద్వారా ఉనికిలో కొనసాగుతూనే ఉన్నవారిని.

ఈ ఆవిష్కరణ విజయాన్ని నేను చూసే తీరును మార్చింది.

ఎందుకంటే విజయం కనిపించాలని ఇష్టపడుతుంది.

నిజమైన వారసత్వం మాత్రం తరచుగా నీడల్లో పనిచేస్తుంది.

మన తల్లిదండ్రుల గురించి ఆలోచిద్దాం.

మన గురువుల గురించి.

కొన్ని నెలలు మాత్రమే కలిసినా దశాబ్దాల పాటు మనల్ని ప్రభావితం చేయగలిగిన కొందరు మనుషుల గురించి.

వారిలో చాలామందికి తాము మన మీద చూపిన ప్రభావం గురించి అస్సలు తెలియదు.

వారు మాట్లాడారు.

పనిచేశారు.

జీవించారు.

ఏదో మిగిలిపోయింది.

ఈ రోజుకీ కొనసాగుతున్న ఏదో.

మానవ చరిత్రలోని కనిపించని భాగం ఇదే.

అతి పెద్దది.

అతి తక్కువగా చెప్పబడినది.

అతి శక్తివంతమైనది.

ఏళ్లు గడిచేకొద్దీ నా సొంత ఎంపికలను వేరేగా చూడటం మొదలుపెట్టాను.

నన్ను నేను ఇక ఇది మాత్రమే అడగలేదు:

"నేను ఏం నిర్మిస్తున్నాను?"

నన్ను నేను ఇలా అడిగాను:

"నేను ఏం అందజేస్తున్నాను?"

తేడా సూక్ష్మమైనది.

కానీ అది అన్నిటినీ మారుస్తుంది.

నిర్మించడం వర్తమానానికి సంబంధించినది.

అందజేయడం భవిష్యత్తుకు సంబంధించినది.

భవిష్యత్తులో ఎప్పుడూ మనం తెలుసుకోలేని మనుషులే నివసిస్తుంటారు.

పిల్లలు.

మనవళ్లు, మనవరాళ్లు.

పాఠకులు.

స్నేహితులు.

అపరిచితులు.

ఏదో ఒక రోజు మనం వెనక వదిలి వెళ్లిన దేనితోనో పరిచయంలోకి వచ్చే మనుషులు.

మనం ఎవరమో వారికి తెలియదు.

అన్ని వివరాలూ వారికి తెలియవు.

కానీ వారికి ఒక పరిణామం అందుతుంది.

ఆ పరిణామం మన తరఫున మాట్లాడుతుంది.

నా వృత్తి జీవితంలో ప్రాజెక్టులు పుట్టడం, మాయమవడం చూశాను.

కంపెనీలు ఎదగడం, మారడం.

మార్కెట్లు రూపాంతరం చెందడం.

సాంకేతికతలు కాలం చెల్లిపోవడం.

శాశ్వతంగా అనిపించిన ప్రతిదీ తాత్కాలికమని బయటపడింది.

మొదట్లో ఈ వాస్తవం నన్ను కలవరపెట్టింది.

ఆ తర్వాత అది విముక్తినిచ్చేదిగా అనిపించడం మొదలైంది.

ఎందుకంటే నిజంగా నిలిచి ఉండేదాని కోసం వేరే చోట చూడమని అది నన్ను బలవంతపెట్టింది.

నిలిచి ఉండేది దాదాపు ఎప్పుడూ మనం సొంతం చేసుకున్నదానితో సరిపోలదు.

మనం అందజేసేదానితో సరిపోలుతుంది.

ఒక వాక్యం.

ఒక సూత్రం.

ఒక ఉదాహరణ.

ఒక సంజ్ఞ.

ఒక రకమైన సాన్నిధ్యం.

మనం అందజేసేది, దానికి తోడుగా వెళ్లడానికి మనం ఇక లేనప్పుడు కూడా, ప్రయాణిస్తూనే ఉంటుంది.

ఇక లేని మనుషుల శకలాలను ఇతరుల మాటల్లో, ప్రవర్తనల్లో మళ్లీ కనుగొనడం నాకు తరచుగా జరిగింది.

ఆలోచించే ఒక తీరు.

ఒక సున్నితత్వం.

ఒక రకమైన వ్యంగ్యం.

ఒక పాఠం.

ఆ క్షణాల్లో నాకు ఒక విషయం అర్థమైంది.

మనుషులు పూర్తిగా మాయమైపోరు.

వారిలో ఒక భాగం ప్రపంచంలో కదులుతూనే ఉంటుంది.

జ్ఞాపకంగా కాదు.

ప్రభావంగా.

బహుశా శాశ్వతత్వానికి ఇదే అత్యంత నిజమైన రూపం.

వయసుతో పాటు మన వారసత్వం ఎలా కనిపిస్తుందనే దాని మీద ఆసక్తి క్రమంగా తగ్గిపోతుంది.

దాని నాణ్యత మీద మరింత శ్రద్ధ పెడతాం.

అది ఎంత గొప్పదన్నది ముఖ్యం కాదు.

అది ఎంత నిజమైనదన్నదే ముఖ్యం.

నిజాయితీతో అందజేసిన ఒక చిన్న సత్యం, అహంకారంతో కట్టిన ఒక గొప్ప నిర్మాణం కంటే ఎక్కువ కాలం బతకగలదు.

చరిత్ర దానితో నిండి ఉంది.

బ్రహ్మాండమైన కట్టడాలు కూలిపోతాయి.

సూత్రాలు ప్రయాణిస్తూనే ఉంటాయి.

నిర్మాణాలు మారతాయి.

విలువలు బతికి ఉంటాయి.

అందుకే ఈ రోజు ప్రతి సంబంధాన్నీ ఒక రకమైన విత్తనం నాటడంగా భావిస్తాను.

నిజంగా ఏది మొలకెత్తుతుందో మనకు ఎప్పుడూ తెలియదు.

ఏ మాట మిగులుతుందో ఎప్పుడూ తెలియదు.

ఏ సంజ్ఞ గుర్తుండిపోతుందో.

ఏ ఉదాహరణను అనుకరిస్తారో.

మనం చేయగలిగింది నిజాయితీగా వ్యవహరించడం మాత్రమే.

మిగతాది కాలానికి వదిలేయడం.

జీవిత చరమాంకంలో, తమ గెలుపుల ఖచ్చితమైన సంఖ్య కొద్దిమందికే గుర్తుంటుందని నమ్ముతాను.

వివరమైన ఫలితాలు కొద్దిమందికే గుర్తుంటాయి.

బిరుదులు కొద్దిమందికే గుర్తుంటాయి.

చాలామందికి మాత్రం తమను ఎలా చూశారో గుర్తుంటుంది.

తమను ఎలా స్వాగతించారో.

తమను ఎలా గౌరవించారో.

తమను ఎలా ప్రేమించారో.

కనిపించని వారసత్వం ఇదే.

ఛాయాచిత్రాల్లో కనిపించనిది.

చప్పట్లు పుట్టించనిది.

దృష్టిని కోరనిది.

అయినా ఎక్కువ కాలం నిలిచి ఉండే భాగం ఇదే.

ఈ రోజు వెనక్కి చూస్తే, ఒక జీవితాన్ని అది సాధించినదాన్ని బట్టి మాత్రమే కొలవరని అర్థం చేసుకుంటాను.

ఇతరుల్లో జీవిస్తూనే ఉన్నదాన్ని బట్టి కూడా కొలుస్తారు.

మనం అందజేసిన ఆలోచనల్లో.

మనం సహాయం చేసిన మనుషుల్లో.

మనం కాపాడిన గౌరవంలో.

మనం పుట్టించిన విశ్వాసంలో.

మనం మేల్కొలిపిన ధైర్యంలో.

అన్నీ కనిపించనివి.

అన్నీ నిజమైనవి.

బహుశా అన్నిటికంటే నిజమైనవి.

ఎందుకంటే కాలం దాదాపు అన్నిటినీ తీసుకెళ్లిపోయినప్పుడు, కనిపించనిదే మిగులుతుంది.

మనం కనిపించకుండా వదిలి వెళ్లినది.